

Adriai ciklus

A vizek túltelítettek, mint ezek a versek
Csak a vizek valójában nem is mozognak, a versek viszont
Túl sokat és sokfelé
(volt, hogy sírtam)

A meleg vizek tönkreteszik a halakat.
Íváskor kihullik a szemük
Romlott ikráik keverednek és szétszóródnak
Arany
Rothadással
Átitatott partok vonzzák a hullámokat, amelyek
Számptalan nyelven azzal fenyegetőznek, hogy tönkreteszik
A hóval és sárral teli világról szerzett
Szakmai, komoly és alapvető ismereteket
– Ez elkerülhetetlen, az élet így
Melegre és hidegre korlátozódik, mondja
a tokiói egy hangnemű Szini,
aki halálosan irtózik az öregedéstől

A meleg mindent tönkretesz.
Valahol otthon idegesítően egyre inkább
Rothasztja a gyümölcsöt a konyhában,
A macska is éhesen nyöszörög
A lefolyó mellett
Tömérdek napja
Az átforrósodott vizek
Az emberi bőrt

Vásznakká oldják, amelyeken a természet diadalmaskodik
És Szini,
Az operaénekesnő is, aki álmatlanságban szenved és agyoneszi magát
Már csak a szikla hígított sajátossága
Gyakori jelenség
Várható szinte, mint a Nap
Rabbá lett szinte, mint a Nap

II.

Megállt az egyenletes városok jelensége
Amelyekben soha semmi sincs mozgásban.
A síkos tömlőkben
Idegenek ostoba szellemei ringatóznak.
Kívül a partokon ott hagyják a szart és a cigarettacsikkeket
Beletörlik a cipőjüket a salakba és mennek az újtukra
Bűz nélkül sohasem zárkózott be a városba egy csomó ház
Az öregek zacskókba gyűjtötték a kavicsokat majd szétszórták őket
Eligazodás hiányában
A vizeknek arra sincs erejük hogy lázadjanak és így
Megzabolázva túrik a megálló hajók naftáját és habját
Naplemente után szétszórják a kacajt
Szétszórják az embereket a tengeren
S békésen alszanak mint a harcosok
Mint az öregek akik azt figyelik hogyan húzódik be az alsónemű a
fenekekbe

Létezik egy álom amely a leállított városban
A galambokon kívül elsikoltja magát
Az a kellő nagyságú kéz amely
Kiemeli a tengerből a sót
Megszabadítja a halaktól az emberektől és a rákaktól
A feszültségtől amely érezhető a foghúsban és a leheletben
Ez a kellő nagyságú kéz leszedi a fogakat
És hagyja hogy a szájból genny vérezzen
Hagyja hogy a városok ismét felizzítsák a veszettség parazsát
A szemekben amelyeknek hízelegnek és az izmokban amelyek
kedvükre cselekednek
Lent/a hideg matrac bordáin keresztül

Fent/alacsonyan és mélyebben
Belülről/kívülről
Te aki ezt szürcsölöd
Kimosott kezű győztes
Ebben az álomban amelyben végre minden megmozdul
Halálodon azt ordítod hogy élsz
És eszel, szarsz de mindenekelőtt szeretsz és barátaid vannak
És hogy mindez csak erőteljesen bénul nálad
(S itt megáll)

III.

Feszült nyugalom a halászfedelek felett.
Nem ismeri fel ezekben az éjszakákban a történelmet
Már a száraz szellemek is a hullámokba mártóztak.
A tengerek nyugodtabb éjszakáin e szellemek marják a sót a
fenéken és
Lélegeznek hogy teljesen eltűnjenek
A sima utcákban amelyekben a nemlétezést
Sokkal jobban és hűségesebben értékelik
Mint a jó és a rossz zavaros váltakozását
Az álom előtti éles és rövid töréseket
Itt bármilyen szakadás
Kettétört rothadt almák ezreit hozná a partra
Ismeretlen tengerhab és elszáradt bőrfoszlányok felhőit
S ki
Emlékezik
Erre
Ha a Hold nem?
S kinek van erre szüksége ha alhat.
A boltok tele gömbölyű kipirult fejekkel
Mindezek az ötnyelvű Napok
Felbátorodva fonódnak össze és égetik egymást
Összekapcsolódnak a sóval és a kristályok
Többnyire ártatlan tengerré válnak
Mégis csupán a Hold emlékezik és suhog
Mindebből a nevetésből és hazugságból
Egyszer versnek kell kibukkannia